1953

ନଭେମ୍ବର 16, 23

ସୁରେନ୍ଦ୍ର ସିଂହ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ
ବନାମ
ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ

[ମୁଖାର୍ଜୀଆ, ଭିଭିଆନ୍ ବୋଷ ଏବଂ ଭଗବତୀ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିବୃନ୍ଦ]

କାର୍ଯ୍ୟପଦ୍ଧତି- ରାୟ- ଦୁଇ ଜଣ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶୁଣାଣି ହୋଇଥିବା ମାମଲା- ଉଭୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ ରାୟ- ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ- ଅନ୍ୟଜଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ- ରାୟର ବୈଧତା- ଆହ୍ଲାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିୟମାବଳୀ, 1952, ଅଧ୍ୟାୟ 7, ନିୟମ 1-4 ।

ଯେଉଁଠାରେ ଦୁଇ ଜଣ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଏକ ନ୍ୟାୟପୀଠ ଦ୍ୱାରା ଏକ ମାମଲାର ଶୁଣାଣି କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ରାୟଟି ଉଭୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ ହୋଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ଜଣଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହା ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା:ଏହା ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, ସେଠାରେ କୌଣସି ବୈଧ ରାୟ ନଥିଲା ଏବଂ ମାମଲାର ପୁନର୍ବାର ଶୁଣାଣି କରାଯିବା ଉଚିତ ।

ରାୟ ହେଉଛି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଯାହାକି ପକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ଏବଂ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱକୁ ଏକ ଖୋଲା ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆନୁଷ୍ଠାନିକ 'ଶୁଣାଇବା' କିମ୍ବା 'ପ୍ରଦାନ କରିବା' ମାଧ୍ୟମରେ ଜଣାଇ ଦିଆଯାଏ ଏବଂ ରାୟ ଦିଆ ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିମାନେ ସେମାନଙ୍କର ମନ ବଦଳାଇବାର ଅଧିକାର ରଖିଥାନ୍ତି ।

ଗୋକଳ ଚାନ୍ଦ୍ ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ବନାମ ନନ୍ଦ ରାମ୍ ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ (ଏ. ଆଇ. ଆର. 1938 ପି. ସି. 292) ଏବଂ *ମହମ୍ମଦ ଅକିଲ୍ ବନାମ ଅସଦୁନ୍ନିସା ବିବି* (9 ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. ଆର. 1 ଏଫ୍. ବି.) ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।

ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ ଅଧିକରିତା: 1953 ର ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 34 ।

1951 ର ଦୌରା ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 97 ଦ୍ୱାରା ସୀତାପୁର ସ୍ଥିତ ଦୌରା ନ୍ୟାୟାଳୟରେ 19 ଜାନୁଆରୀ 1952 ରେ ଦିଆ ଯାଇଥିବା ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଉପୁଜିଥିବା 1952 ର ଫୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ ପଞ୍ଜୀକରଣ ସଂଖ୍ୟା 24 ଏବଂ 1952 ର ମୃତ୍ୟୁଦଣ୍ଡ ପଞ୍ଜୀକରଣ ସଂଖ୍ୟା 4 ଦ୍ୱାରା 5 ଜାନୁଆରୀ 1953 ରେ ଲକ୍ଷ୍ନୌ ସ୍ଥିତ ଆହ୍ଲାବାଦ୍ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ (କିଡ୍ୱାଇ ଏବଂ ଭାର୍ଗବ

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗଠିତ ଲକ୍ଷ୍ନୌ ଖଣ୍ଡପୀଠ) ଦ୍ୱାରା ଦିଆ ଯାଇଥିବା ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ପୁନର୍ବିଚାର ପାଇଁ ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ *ଜୟ ଗୋପାଳ ସେଠୀ* (ତାଙ୍କ ସହିତ *କେ. ପି. ଗୁପ୍ତା*) ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ତରଫରୁ *ଜି. ସି. ମାଥୁର୍* ଏବଂ *ଓଙ୍କାର୍ ନାଥ୍ ଶ୍ରୀବାସ୍ତବ୍* ।

1953 ନଭେମ୍ବର 16 ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ବୋଷ- ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ତିନି ଜଣ ଆବେଦନକାରୀ ଅଛନ୍ତି । ବାବୁ ସିଂହ ନାମକ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ହତ୍ୟା ମାମଲାରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ବିରୋଧରେ ମାମଲା ରୁଜୁ କରାଯାଇଥିଲା । ଏମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେବଳ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ସିଂହ ଏହି ହତ୍ୟାକାଣ୍ଡରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ମୃତ୍ୟୁଦଣ୍ଡ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଅନ୍ୟ ଦୁଇ ଜଣଙ୍କୁ ଭାରତୀୟ ପିଙ୍ଗଳ ସଂହିତାର ଧାରା 225 ଅନୁଯାୟୀ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ 200 ଟଙ୍କା ଲେଖାଏଁ ଜୋରିମାନା ସହିତ ତିନି ବର୍ଷ ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡ ଦିଆଯାଇଥିଲା ।

ସମସ୍ତ ତିନିଜଣ ଆହ୍ଲାବାଦ୍ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ (ଲକ୍ଷ୍ନୌ ଖଣ୍ଡପୀଠ)ରେ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ଏବଂ କିଡ୍ୱାଇ ଏବଂ ଭାର୍ଗବ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 11 ଡିସେମ୍ବର, 1952 ରେ ଏହାର ଶୁଣାଣି କରାଯାଇଥିଲା । ରାୟ ସଂରକ୍ଷିତ ରଖାଯାଇଥିଲା । ଏହା ପ୍ରଦାନ ହେବା ପୂର୍ବରୁ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଭାର୍ଗବଙ୍କୁ ଆହ୍ଲାବାଦକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରାଯାଇଥିଲା । ସେଠାରେ ଥିବାବେଳେ, ସେ ନିଜ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସହଯୋଗୀ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ତରଫରୁ ଏପରି କରିବାକୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏକ "ରାୟ" ଶ୍ରୁତଲିଖନ ଦେଇଥିଲେ, ଅର୍ଥାତ୍, ଏହା ଏକ ମିଳିତ ରାୟ ବୋଲି ସୂଚିତ ହୋଇଥିଲା: ସେ ସର୍ବନାମ "ମୁଁ" ପରିବର୍ତ୍ତେ "ଆମ୍ଭେ" ବ୍ୟବହାର କରିଥିଲେ । ସେ "ରାୟ" ର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପୃଷ୍ଠାରେ ଏବଂ ସର୍ବଶେଷରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱାକ୍ଷର କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଏହାର ତାରିଖ ପକେଇ ନଥିଲେ । ଏହାପରେ ସେ ଏହାକୁ ଲକ୍ଷ୍ନୌସ୍ଥିତ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି କିଡ୍ୱାଇଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠାଇଥିଲେ । "ରାୟ" ପ୍ରଦାନ କରାଯିବା ପୂର୍ବରୁ 1952 ମସିହା ଡିସେମ୍ବର 24 ତାରିଖରେ ତାଙ୍କର ଦେହାନ୍ତ ହୋଇଥିଲା । ତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ, 5 ଜାନୁଆରୀ, 1953 ରେ, ତାଙ୍କ ସହଯୋଗୀ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି କିଡ୍ୱାଇ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ "ରାୟ" ପ୍ରଦାନ ହେଉଥିବା ପରି ସୂଚନା ଦେଇଥିଲେ । ସେ ଏଥିରେ ସ୍ୱାକ୍ଷର କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାରିଖ ପକେଇଥିଲେ । ଯେଉଁ ତାରିଖ ସେ ପକେଇଥିଲେ ତାହା ଥିଲା 1953 ମସିହା ଜାନୁଆରୀ 5 ତାରିଖ । ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଭାର୍ଗବଙ୍କ

ସ୍ୱାକ୍ଷର ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ଥିଲା ଏବଂ ରାୟ ପଢୁଥିବା ଏବଂ ତଥ୍ୟ ନ ଜାଣିଥିବା ଯେକୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିବେ ଯେ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଭାର୍ଗବ 5 ଜାନୁଆରୀ, 1953 ରେ ରାୟ ପ୍ରଦାନରେ ଏକ ସହଯୋଗୀ ଥିଲେ । ଏହି ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁ ଦଣ୍ଡାଦେଶକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରାଯାଇଥିଲା । ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଏହା ଯେ ଏହି ଆବେଦନ ଶୁଣିଥିବା ଦୁଇ ଜଣ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ଏହି "ରାୟ" ବୈଧ ଭାବରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇପାରିବ କି ନାହିଁ ।

ଯୁକ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ପରିସର ବ୍ୟାପକ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଆମ୍ଭେ ନିଜକୁ ଏହି ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ସୀମିତ ରଖିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ ଏବଂ କେବଳ ଏଠାରେ ଉପୁଜିଥିବା ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ପଦକ୍ଷେପ ନେବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ ।

ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରିବା ହେଉଛି ଏକ ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ କାର୍ଯ୍ୟ ଯାହା ସମ୍ପୃକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି କିମ୍ବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଗୁରୁତର ପରିଣାମ ବହନ କରେ । ଏକ ଫୌଜଦାରୀ ମାମଲାରେ, ଏହାର ଅର୍ଥ ପ୍ରାୟତଃ ସ୍ୱାଧୀନତା ଏବଂ ଜେଲ୍ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ପାର୍ଥକ୍ୟ ଅଟେ, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ କାରାବାସ ଦଣ୍ଡ ସହିତ ଏକ ଦୋଷ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଏ, ଏହା ଜଣେ କଏଦୀଙ୍କ ସ୍ଥିତିକୁ ରାୟାଧୀନରୁ ଦୋଷୀକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରେ; ତାଙ୍କ ଦଣ୍ଡାଦେଶର ଅବଧି ମଧ୍ୟ ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବା ମୁହୂର୍ତ୍ତରୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ । ତେଣୁ ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଜାଣିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ଏହି ପରିଣାମଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକୃତରେ କେତେବେଳେ ପ୍ରଭାବ ପକାଇବା ଆରମ୍ଭ କରିଥାଏ । ଏହି କାରଣରୁ, କେଉଁ ଉପାୟରେ ଏବଂ କେଉଁ ସମୟରୁ ନିର୍ଣ୍ଣୟଟି କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବ ଏବଂ ଏକ ନ୍ୟାୟିକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପରିଣତ ହେବ, ଯାହା ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ରାୟ ପ୍ରଦାନକାରୀ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ପାଇଁ ଚୁଡାନ୍ତ ହେବ, ତାହା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ ନିୟମାବଳୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଛି ।

ଏବେ ଏହି ନିୟମଗୁଡିକ ସବୁ ସମାନ ନୁହେଁ, ଯଦିଓ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସମାନ ଫଳାଫଳ ହାସଲ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଛି । ଦଣ୍ଡ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅଧୀନସ୍ଥ ନ୍ୟାୟାଳୟଗୁଡ଼ିକର ଯତ୍ନ ନେଇଥାଏ । ଧାରା 366 ଏବଂ 424 ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ଜଡିତ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟମାନଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ନିୟମ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାର କ୍ଷମତା ରହିଛି । ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 225 ଅନୁଯାୟୀ ଏହି କ୍ଷମତା ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି, ଅଥବା ଜାରି ରହିଛି ।

ଆହ୍ଲାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ 1952 ରେ ଏହାର ବର୍ତ୍ତମାନ ବଳବତ୍ତର ଥିବା ନିୟମାବଳୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ । ସେହି ବର୍ଷ ସେପ୍ଟେମ୍ବର 15 ତାରିଖରେ ସେଗୁଡ଼ିକ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା । ସପ୍ତମ ଅଧ୍ୟାୟର ନିୟମ 1-4 ରେ ରାୟ ଏବଂ ଡିକ୍ରି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଥିବା ନିମ୍ନଲିଖିତ ବିଷୟ ପ୍ରତି ଆମ୍ଭେ ଧ୍ୟାନ ଦେଉଛୁ ।

ଏହି ନିୟମଗୁଡ଼ିକ ଚାରୋଟି ଭିନ୍ନ ପରିସ୍ଥିତି ପାଇଁ ରହି ଅଛି: (1) ମାମଲାର ଶୁଣାଣି ହେବା ମାତ୍ରେ ତୁରନ୍ତ ଘୋଷିତ ହେଉଥିବା ରାୟ ପାଇଁ; (2) ଭବିଷ୍ୟତର କୌଣସି ତାରିଖରେ ଘୋଷିତ ହେଉଥିବା ରାୟ ପାଇଁ; (3) ମୌଖିକ ରାୟ ପାଇଁ, ଏବଂ (4) ଲିଖିତ ରାୟ ପାଇଁ । ଏହି ନିୟମଗୁଡ଼ିକ କେତେକ ସ୍ଥାନରେ "ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ଭାବେ ଘୋଷଣା କରିବା" ଏବଂ ଅନ୍ୟ କେତେକ ସ୍ଥାନରେ "ପ୍ରଦାନ କରିବା" ଶବ୍ଦ ବ୍ୟବହାର କରିଅଛନ୍ତି । ଓକିଲ ଏଥିରୁ ଲାଭ ଉଠେଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ ଏବଂ କହିଥିଲେ ଯେ ଏକ ରାୟ ଉଭୟ "ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ଭାବେ ଘୋଷଣା କରିବା" ଏବଂ "ପ୍ରଦାନ କରିବା" ହେବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ଦୁଇଟି ଭିନ୍ନ ବିଷୟ ଅଟେ ।

ଆମ୍ଭେ ଏହି ନିୟମକୁ ଅଧିକ ବୈଷୟିକ ଭାବରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାକୁ ଚାହୁଁନାହୁଁ କାରଣ ସେଗୁଡ଼ିକର ପରିକଳ୍ପନ, ବାସ୍ତବରେ ସମସ୍ତ ନିୟମ ପରି, ନ୍ୟାୟର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଇବା ଅଟେ ଏବଂ ଏହାକୁ ଖୁବ୍ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଦେଖିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ; କିମ୍ବା ଆମ୍ଭେ ନ୍ୟାୟିକ ଅଧିକାରିତାକୁ ସୀମିତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁନାହୁଁ ଯାହାକି, ପ୍ରିଭି କାଉନସିଲ୍ ଅନୁସାରେ, ଦୁର୍ଘଟଣା, ଯେପରିକି ମୃତ୍ୟୁ, ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବା ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ତ୍ରୁଟିକୁ ସୁଧାରିବା ପାଇଁ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଥାଏ । ଯେହେତୁ ନ୍ୟାୟିକ କମିଟିର ଏହି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଯୁକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ଥିଲା, ଆମେ ଏଠାରେ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଲେଖାଂଶଟିକୁ ଉଦ୍ଧୃତ କରିବୁ । ଏହା *ଗୋକଳ ଚାନ୍ଦ୍ ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ବନାମ ନନ୍ଦ ରାମ୍ ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ*[1] ମାମଲାର ପୃଷ୍ଠା ସଂଖ୍ୟା 295 ରେ ଅଛି । ତଥ୍ୟଗୁଡିକ ଏଠାରେ ସମାନ ନୁହେଁ କାରଣ ଏଠି ରାୟ ପ୍ରକୃତରେ ଖୋଲା ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଖଣ୍ଡପୀଠ ଗଠନ କରିଥିବା ଉଭୟ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଏଥିରେ ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲେ ଏବଂ ସହମତ ହୋଇଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଏହା ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଜଣେ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଛୁଟିରେ ଯାଇଥିଲେ । ନିୟମଗୁଡିକ ଅନୁସାରେ ରାୟ ଘୋଷଣା ହେବା ସମୟରେ ଏଥିରେ ସ୍ୱାକ୍ଷର କରିବା ଏବଂ ତାରିଖ ପକାଇବା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା । ମହାମହିମମାନେ କହିଲେ:-

[1] A.I.R. 1938 P. C. 292.

"ଏହି ନିୟମରେ ଏହା କୁହାଯାଇ ନାହିଁ ଯେ ଯଦି ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ପାଳନ ନ କରାଯାଏ, ତେବେ ରାୟ ରଦ୍ଦ ହେବ । ଏତେ ବଡ ଏକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଫଳାଫଳ ସ୍ପଷ୍ଟ ଏବଂ ସଠିକ୍ ଶବ୍ଦାବଳୀ ଆବଶ୍ୟକ କରିବ । ବାସ୍ତବରେ, ଏହି ନିୟମ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରେ ନାହିଁ ଯେଉଁଥିରେ ଏହା ପୂରଣ ହେବ । ସମୟର ଅବଧିକୁ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଭାବେ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବାକୁ ଛାଡି ଦିଆଯାଇଛି । ନିୟମଟି ଏହାର ସ୍ୱତଃ ସ୍ୱଭାବରୁ ରାୟର ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଅଧିକାରକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ନାହିଁ । ରାୟଟି କଣ ଥିଲା ତାହା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବାରେ ନିଶ୍ଚିତତା ହାସଲ କରିବା ଏହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅଟେ । ଏହା ଏକ ନିୟମ ଯାହାକୁ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିମାନେ ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପାଳନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ, ବିଚାରପତିମାନେ କାର୍ଯ୍ୟପଦ୍ଧତିରେ ଏହାକୁ ପାଳନ କରନ୍ତି, କାରଣ ଏହା କରିବା ସେମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ଦୁର୍ଘଟଣା ଘଟିପାରେ । ଜଣେ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ରାୟ ଦେବା ପରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିପାରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଦସ୍ତଖତ କରିବାର ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ସୁଯୋଗ ପୂର୍ବରୁ ରହିଥିଲା । ଏପରି ତ୍ରୁଟି ଯୋଗାଇବା ପାଇଁ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଅଧିକାରିତା ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ରାୟରେ ସ୍ୱାକ୍ଷର କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଛୁଟିରେ ଯାଇଥିବା ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ମାମଲାରେ ଅଧିକ ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ତଥାପି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସୁବିଧା ଏବଂ ମକଦ୍ଦମାକାରୀଙ୍କ ସ୍ୱାର୍ଥ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ବିସ୍ତାର କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହି ତ୍ରୁଟି କେବଳ ଏକ ଅନିୟମିତତା । କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ଏହି ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ଦେୱାନୀ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତାର ଧାରା 99 ଏବଂ 108 ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥାଏ ।

ତାହା ଏକ ଦେୱାନୀ ମାମଲା ଥିଲା । ଏହା ଏକ ଫୌଜଦାରୀ ମାମଲା । କିନ୍ତୁ ଦଣ୍ଡ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତାର ଧାରା 537 ଫୌଜଦାରୀ ପକ୍ଷରେ ସେହିଭଳି କିଛି କରେ ଯାହା ଧାରା 99 ଏବଂ 108 ଦେୱାନୀ ପକ୍ଷରେ କରେ । ସେମାନଙ୍କର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ନୀତି ସମାନ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ଯଥାସମ୍ଭବ ବିଚାରକୁ ନେବା ପରେ ଏବଂ ଅଯଥା ବୈଷୟିକତାକୁ ଏଡ଼ାଇବା ପାଇଁ ଯଥାସମ୍ଭବ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ପରେ ମଧ୍ୟ, ଏକ ରାୟ କ'ଣ ତାହା ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ ହୋଇ ରହିଯାଏ, କାରଣ ଏହା ହେଉଛି "ରାୟ" ଯାହା ମାମଲାର ନିଷ୍ପତ୍ତି କରେ ଏବଂ ପକ୍ଷମାନଙ୍କର ଅଧିକାର ଏବଂ ସ୍ୱାଧୀନତାକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ; ଏହା ହେଉଛି ମାମଲାର ମୂଳ ଏବଂ, ଯେପରି ପ୍ରିଭି କାଉନସିଲ୍ କୁହନ୍ତି, ଏହି ନିୟମଗୁଡିକର ସକଳ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ରାୟ କ'ଣ ଥିଲା ତାହା ଜାଣିବାରେ ନିଶ୍ଚିତତା ହାସଲ କରିବା । ଫୌଜଦାରୀ

ମାମଲାରେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ପୂର୍ବ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱ ବହନ କରେ କାରଣ ଦଣ୍ଡ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତାର ଧାରା 369 ଅନୁଯାୟୀ-

"ଏହି ସଂହିତା ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ବର୍ତ୍ତମାନ ବଳବତ୍ତର ଥିବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଆଇନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥା ବ୍ୟତୀତ କିମ୍ବା କୌଣସି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ, ବିଶେଷାଧିକାରୀ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ସାଧନ ଦ୍ୱାରା ଗଠିତ ସେହିପରି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥା ବ୍ୟତୀତ, କୌଣସି ନ୍ୟାୟାଳୟ, କେବଳ ଏକ ଲିପିକ ତ୍ରୁଟି ସଂଶୋଧନ ବ୍ୟତୀତ, ନିଜ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ ରାୟକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କିମ୍ବା ପୁନର୍ବିଚାର କରିପାରିବେ ନାହିଁ" ।

ଆମ ମତରେ, ଏହି ଧାରାଗୁଡ଼ିକର ଅର୍ଥରେ ଏକ ରାୟ ହେଉଛି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଯାହା ପକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ଏବଂ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱକୁ ଏକ ଖୋଲା ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଯଥାରୀତି "ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ଭାବେ ଘୋଷଣା କରିବା" କିମ୍ବା "ପ୍ରଦାନ କରିବା" ଦ୍ୱାରା ସୂଚିତ କରାଯାଇଥାଏ । ଏହା ଏକ ନ୍ୟାୟିକ କାର୍ଯ୍ୟ ଯାହା ନ୍ୟାୟିକ ଉପାୟରେ ସମ୍ପାଦିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଶୁଣାଇବା ଶୈଳୀରେ କିମ୍ବା ପ୍ରଦାନ କରିବା ପଦ୍ଧତିରେ ଛୋଟ ଅନିୟମିତତା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ତଥ୍ୟର ସାର ସେଠାରେ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ: ଯାହାକୁ ଅସ୍ପଷ୍ଟ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଅନୁମାନ ଏବଂ ଅନ୍ଦାଜ ଉପରେ ଛାଡ଼ି ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଏହା ଅନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାକି ସବୁକୁ- ଯଥା ଏହାକୁ ଅଭିଲିଖିତ କରିବାର ପଦ୍ଧତି, ଏହାକୁ କିପରି ପ୍ରାମାଣିକ କରାଯିବ, ଦସ୍ତଖତ କରିବା ଏବଂ ମୋହର ମାରିବା, ଏହାର ବିଷୟବସ୍ତୁ ଏବଂ ବିଷୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନିଶ୍ଚିତତା ସୁରକ୍ଷିତ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରଣୀତ ହୋଇଥିବା ସମସ୍ତ ନିୟମ ସମୂହକୁ- ସଠିକ୍ କରାଯାଇପାରିବ; କିନ୍ତୁ ପ୍ରଧାନ ବିଷୟଟିକୁ ନୁହେଁ, ଯାହା ହେଉଛି ନିର୍ଣ୍ଣୟର ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ସୂଚନା ଏବଂ ଏହାର ବିଷୟବସ୍ତୁକୁ ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ଭାବରେ ଏକ ନ୍ୟାୟିକ ଉପାୟରେ ଖୋଲା ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଶୁଣାଇବା । ଏହା କିପରି କରାଯାଏ ତାହା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ । କେତେକ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ରାୟକୁ ମୌଖିକ ଭାବେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥାଏ କିମ୍ବା ପାଠ କରାଯାଇଥାଏ, କେତେକରେ, କେବଳ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷମ ଅଂଶଟିକୁ ଶୁଣାଇ ଦିଆ ଯାଇଥାଏ, କେତେକରେ, ପକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ସୂଚନା ଦେବା ପରେ ଏବଂ ଯାଞ୍ଚ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସଂଖ୍ୟକ ଦିନ ପାଇଁ ଚିଠା ଭାବେ ପକେଇ ରଖିବା ପରେ ରାୟକୁ ସାଧାରଣ ଭାବେ ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ କରାଯାଏ ।

ତେଣୁ ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉଠୁଛି । ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଏହିପରି ଘୋଷିତ ବା ସୂଚୀତ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ମନର ବିବୃତ୍ତି ହେବା ଉଚିତ, ଯେପରିକି ତାହା ଘୋଷିତ ହେବା ସମୟରେ

1953
ସୁରେନ୍ଦ୍ର ସିଂହ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ବୋଷ

ଅଛି । ଆମ୍ଭେ ରାୟ ପ୍ରଦାନର ପ୍ରକାର କିମ୍ବା ପଦ୍ଧତି ଉପରେ କୌଣସି ଗୁରୁତ୍ତ୍ୱ ଦେଉନାହୁଁ, କାରଣ ଏହା ଗୁରୁତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ, କେବଳ ଏହା କହିବା ବ୍ୟତୀତ ଯେ ଏହା ଖୋଲା ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ନ୍ୟାୟିକ ଉପାୟରେ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରେ କରାଯାଉ ପଛେ, ଏହା ପ୍ରଦାନ କରିବା ସମୟରେ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ମନର ଏକ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଅଟେ । ଆମ୍ଭେ ଏହା କହୁଛୁ କାରଣ ତାହା ରାୟ ସହିତ ଜଡ଼ିତ ଥିବା ପ୍ରଥମ ନ୍ୟାୟିକ କାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ ଯାହା ଶୁଣାଣି ପରେ ନ୍ୟାୟାଳୟ କରିଥାନ୍ତି । ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବାହାରେ କରାଯାଇଥାଏ ଏବଂ ସେଗୁଡିକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷମ ବିଷୟ ହେବାକୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନୁହେଁ ଯାହାକି ରାୟରୁ ଜାତ ସମସ୍ତ ପରିଣାମକୁ ଧାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ । ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିମାନେ ଅନେକ ସମୟରେ ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଆଲୋଚନା କରିପାରନ୍ତି କିମ୍ବା କରନ୍ତି ଏବଂ ଏକ ଅନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚନ୍ତି । ତାହା ସେମାନଙ୍କର ରାୟ ନୁହେଁ । ସେମାନେ ଚିଠା ଲେଖିପାରନ୍ତି ଏବଂ ବିନିମୟ କରିପାରନ୍ତି । ଯେତେ ଗୁରୁତ୍ତର ଭାବେ ଏବଂ ଯେତେଥର ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ ହୋଇଥାଆନ୍ତୁ ନା କାହିଁକି, ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ରାୟ ନୁହେଁ । ଅନ୍ତିମ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷମ ବିଷୟ ହେଉଛି ତାହା ଯାହାକୁ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷମ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ଭାବରେ ଖୋଲା ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଘୋଷଣା କରାଯାଏ । ତାହା ହିଁ "ରାୟ" ଗଠନ କରେ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିମାନଙ୍କର ମନ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାର ଅଧିକାର ରହିଛି । ଏକ ପ୍ରକାରର ପରିହାର ସ୍ଥାନ ଅଛି, ଏବଂ ପ୍ରକୃତରେ ଶେଷ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ବେଳେବେଳେ ଘଟିଥାଏ । ତେଣୁ, ଯଦିଓ ଏକ ଚିଠା ରାୟ ପୂର୍ବରୁ ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ ହୋଇଥାଇପାରେ, ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ଭାବରେ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ଭାବରେ ପ୍ରଦାନ ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହା ଏକ ଚିଠା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ । କେବଳ ତା ପରେ ହିଁ ଏହା ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରାୟରେ ପରିଣତ ହୁଏ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷମ ହୁଏ । ଏଥିରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ହେଉଛି ଯେ, ଯେଉଁ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ରାୟ ଶୁଣାଣି କରିଥାନ୍ତି କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ସହଯୋଗୀ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଇଥାନ୍ତି, ସେହି ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ସେହି ଶୁଣାଣି ସମୟରେ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ସଦସ୍ୟ ଭାବରେ ବିଦ୍ୟମାନ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ, ଯାହାଫଳରେ ଆବଶ୍ୟକ ସ୍ଥଳେ ସେ ଶୁଣାଣି ପ୍ରଦାନ ବନ୍ଦ କରିପାରନ୍ତି ଏବଂ ନିଜର ମନ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିପାରନ୍ତି । ସେ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଶାରୀରିକ ଭାବରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେବାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ସେ ନ୍ୟାୟାଳୟର ସଦସ୍ୟ ଭାବରେ ବିଦ୍ୟମାନ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଯଦି ତାଙ୍କ ତରଫରୁ ଶେଷ

ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ହୁଏ ତେବେ ସେ ଶୁଣାଣି ପ୍ରଦାନ ବନ୍ଦ କରି ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା ସ୍ଥିତିରେ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯଦି ସେ ଏକ ଚିଠା ତିଆରିରେ ସହଯୋଗ କରନ୍ତି ଏବଂ ଏଥିରେ ଦସ୍ତଖତ କରନ୍ତି ଏବଂ ସୂଚିତ କରନ୍ତି ଯେ ସେ ତାଙ୍କ ମତାମତଗୁଡ଼ିକର ଅନ୍ତିମ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ତେବେ ଏହା ଅନୁମାନ କରାଯାଇପାରେ ଯେ ସେହି ମତାମତଗୁଡିକ ସେ ଜୀବିତ ଅବସ୍ଥାରେ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ନିଜ ମନ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାର ସ୍ଥିତିରେ ଅଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଶୁଣାଣି ପ୍ରଦାନକୁ ଅଟକାଇବା ପାଇଁ କୌଣସି ପଦକ୍ଷେପ ନିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ଯଦିଓ ସେ ଆଉ ଏପରି କରିବାର ସ୍ଥିତିରେ ନାହାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କେହି ଅନୁମାନ କରିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ତଥାପି ସେ ତାଙ୍କ ମନ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିନଥାନ୍ତେ । ଜଣେ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱ ଭାରି ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିର ଜୀବନ ଓ ସ୍ୱାଧୀନତା ତାଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଥାଏ, ସେତେବେଳେ କୌଣସି କଥାକୁ ସୁଯୋଗ, ସନ୍ଦେହ କିମ୍ବା ଅନୁମାନ ଉପରେ ଛାଡ଼ି ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ; ଏହା ସହିତ, ଏକ ସାର୍ବଜନୀନ ନୀତିର ପ୍ରଶ୍ନ ମଧ୍ୟ ଜଡ଼ିତ ଥାଏ । ଯେପରି ଆମେ ଦର୍ଶାଇଛୁ, ଏକ ଚିଠା, ବେଳେ ବେଳେ ଏକ ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ ଚିଠାକୁ, ଏକ ସହଯୋଗୀ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠାଇବା ଏକ ସାଧାରଣ ପ୍ରଥା, ଯିଏକି ଏହି ମାମଲାର ଶୁଣାଣି ମଧ୍ୟ କରିଥିଲେ । ଏହା କେବଳ ତାଙ୍କ ସୂଚନା ପାଇଁ ହୋଇପାରେ, କିମ୍ବା ବିଚାର ଏବଂ ସମାଲୋଚନା ପାଇଁ ହୋଇପାରେ । କେବଳ ଚିଠାରେ ସ୍ୱାକ୍ଷର କରିବା ଏକ ଭାବନାହୀନ ମନକୁ ସୂଚିତ କରେ ନାହିଁ । ଆମ୍ଭେ ଅନୁଭବ କରୁଛୁ ଯେ ଏହା ସାର୍ବଜନୀନ ନୀତିର ବିପରୀତ ହେବ ଯଦି ଏହାକୁ ଅନୁସନ୍ଧାନର ପରିସରରେ ଛାଡି ଦିଆ ଯିବ କି ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପଠାଯାଇଥିବା ଚିଠାରେ ତାଙ୍କର ଅନ୍ତିମ ଓ ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ ମତ ରଖିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା ନା ଏହା କେବଳ ଏକ ଆଗୁଆ ଚିଠା ଥିଲା ଯାହା କି ଅଲିଖିତ ବୁଝାମଣା ସହିତ ପଠାଯାଇଥିଲା କି ଆଉ କିଛି ନୂଆ ଭାବନା ଆସିଲେ ସେ ତାଙ୍କର ମନ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ସ୍ୱାଧୀନ ଅଟନ୍ତି ବୋଲି ।

1867 ମସିହାରେ *ମହମ୍ମଦ ଆକିଲ ବନାମ ଅସଦୁନ୍ନିସା ବିବି*[2] ମାମଲାରେ ନଅ ଜଣ ବିଚାରପତିଙ୍କୁ ନେଇ ଗଠିତ କଲିକତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଚାରପୀଠ ମଧ୍ୟ ଅନୁରୂପ ମତ ବ୍ୟକ୍ତ କରିଥିଲେ । ସେହି ମାମଲାରେ, ବିଚାରପୀଠ ଗଠନ କରିଥିବା ସାତ ଜଣ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ତିନି ଜଣ ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ ରାୟ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରେଜିଷ୍ଟ୍ରାରଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ରାୟ ପ୍ରକାଶ ପାଇବା ପୂର୍ବରୁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଦୁଇଜଣ ଅବସର ନେଇଥିଲେ ଏବଂ ଜଣଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିଥିଲା ।

[2] 9 W.R. 1 (F.B.)

1953

ସୁରେନ୍ଦ୍ର ସିଂହ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ବୋଷ

ସେହି ତିନିଜଣ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଚିଠାକୁ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିବ କି ନାହିଁ ତାହା ବିଚାର କରିବାକୁ ନଅ ଜଣ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଚାରପୀଠ ଡକାଯାଇଥିଲା । ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ସେଟୋନ୍-କେର୍, ଯିଏ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ଏହି ମାମଲାର ଶୁଣାଣି କରିଥିଲେ, କହିଲେ:-

"ମୁଁ ଯେତେଦୂର ସ୍ମରଣ କରିପାରୁଛି, ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ସେମାନେ ଏପରି ଏକ ବିଷୟ ଉପରେ ମନସ୍ଥିର କରିନେଇଥିଲେ, ଯାହା ଉପରେ ସେମାନେ ଗମ୍ଭୀରତାର ସହ ବିଚାର କରୁଥିଲେ, ଏବଂ ଯାହା ଉପରେ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପ୍ରଚୁର ସୁଯୋଗ ଥିଲା । ତଥାପି, ମୁଁ ଏହା କହିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନୁହେଁ ଯେ ସେମାନେ ହୁଏତ ଅଧିକ ବିଚାର କରି ସେମାନଙ୍କ ମତାମତକୁ ବଦଳାଇ ନଥାନ୍ତେ" । (ପୃଷ୍ଠା ସଂଖ୍ୟା 13)

ଏହା ସତ୍ତ୍ୱେ, ସମସ୍ତ ନଅ ଜଣ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ସର୍ବସମ୍ମତିକ୍ରମେ ମତ ରଖିଥିଲେ ଯେ ସେହି ତିନୋଟି ମତକୁ ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ଅର୍ଥରେ ରାୟ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆମ ମତରେ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଜ୍ୟାକସନ୍ ଏହି ଶବ୍ଦରେ ଆଇନକୁ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ:

ଯାହା ହେଉ, ମୁଁ ସବୁବେଳେ ବୁଝିଛି ଯେ କଠୋର କାର୍ଯ୍ୟପଦ୍ଧତିରେ ଏହା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା ଯେ ରାୟଗୁଡିକ ଖୋଲା ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବା ଉଚିତ ଏବଂ ଶୁଣାଯିବା ଉଚିତ । ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ, ଆମ୍ଭେ ଆଜି *ପ୍ରଥମ ଏବଂ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଥର ପାଇଁ* ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ *ରାୟ* ଦେବା ପାଇଁ ଏକାଠି ହୋଇଛୁ; ଏବଂ ଏହା ମୋ ଦୃଷ୍ଟିରେ ନିଃସନ୍ଦେହ ଯେ, ନ୍ୟାୟାଳୟରୁ ଅବସର ନେଇଥିବା କିମ୍ବା ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିବା ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିମାନେ ଆଜି ପ୍ରଦାନ ହେବାକୁ ଥିବା ରାୟରେ ଯୋଗ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ ଏବଂ ଏଥିରେ ନିଜର ଅସହମତି ପ୍ରକାଶ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । (ପୃଷ୍ଠା ସଂଖ୍ୟା 5)

ପ୍ରଧାନ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ପିକକ୍ ପୃଷ୍ଠା ସଂଖ୍ୟା 30 ରେ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି:-

"ନ୍ୟାୟାଳୟ ଗଠନ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିମାନଙ୍କ କେବଳ ମାତ୍ର ଯୁକ୍ତି ଏବଂ ମତଗୁଡିକର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଏକ ରାୟ ନୁହେଁ । ଆଇନର ନଜରରେ ରାୟ ହେଉଛି ସମଗ୍ର ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଅନ୍ତିମ ନିର୍ଣ୍ଣୟ । ନଅ ଜଣ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଥିବାରୁ ନଅଟି ବିଚାର ହୋଇନଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ଏକ ସାଧାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ବିଭିନ୍ନ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିମାନେ ଏକତ୍ରିତ ହୁଅନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ନିଜ ନିଜ ମତ ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ କେବଳ ଗୋଟିଏ ରାୟ ହିଁ ମିଳିଥାଏ, ଯାହାକି ଗୋଟିଏ ଡିକ୍ରିର

ଆଧାର ହୋଇଥାଏ । ଯଦି ଏହା ଅନ୍ୟଥା ହୋଇଥାଆନ୍ତା, ଏବଂ ଯଦି ଏହି ଅବସରରେ ପ୍ରେରଣ କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ମାରକପତ୍ର ଏକ ରାୟ ହୋଇଥାଆନ୍ତା, ତେବେ ଗୋଟିଏ ମାମଲାରେ ନଅଟି ରାୟ ହୋଇଥାଆନ୍ତା, କେତେକ ଗୋଟିଏ କଥା ଏବଂ କେତେକ ଅନ୍ୟ କଥା ଉପରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥାଆନ୍ତେ, ଏବଂ ଯଦି ପୁନର୍ବିଚାର ପାଇଁ ଆବେଦନ କରାଯାଏ ତେବେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କୁ ନିଜ ରାୟକୁ ପୃଥକ ଭାବରେ ସମୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଆନ୍ତା ।

ସେହି ମାମଲାରେ ବିଜ୍ଞ ପ୍ରଧାନ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ କଥାରେ ଆମେ ସହମତ ନୁହଁ, କିନ୍ତୁ ଆମ ମତରେ, ଉପରୋକ୍ତ ଲେଖାଂଶଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକୃତ ନିୟମକୁ ପ୍ରତିଫଳିତ କରନ୍ତି ଏବଂ ଏହାର କାରଣଗୁଡ଼ିକୁ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଭାବେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରନ୍ତି ।

ରାୟ ପ୍ରଦାନ ହେବା ମାତ୍ରେ, ତାହା ନ୍ୟାୟାଳୟର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷମ ଘୋଷଣା ହୋଇଯାଏ । ଏହା ପରେ ଆଇନରେ ଏହା କିପରି ପ୍ରମାଣିତ ଏବଂ ସୁନିଶ୍ଚିତ ହେବ ସେ ବିଷୟରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି । ଏହି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନିୟମ ଭିନ୍ନ କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟର ସାର ଗଠନ କରେ ନାହିଁ ଏବଂ ଯଦି ସେଗୁଡ଼ିକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାରେ ଅନିୟମିତତା ଥାଏ, ତେବେ ଏହାକୁ ଠିକ୍ କରାଯାଇପାରିବ । ତେଣୁ, ଯଦି କୌଣସି ରାୟ ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ ହୋଇନଥାଏ ଏବଂ ଅଜାଣତରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଏ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୁଏ, ତେବେ ଏହାର ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ ହୋଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନଗୁଡିକ ବୈଧ ହେବ କାରଣ ଏହାର ପରବର୍ତ୍ତୀ ପ୍ରମାଣୀକରଣ ପଦ୍ଧତିରେ ତ୍ରୁଟି ସତ୍ତ୍ୱେ ରାୟଟି ଯଦି ଏହା ବୈଧ ଭାବରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଦର୍ଶାଯାଇପାରିବ, ତେବେ ଏହା ସଠିକ ରହିବ ।

ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବା ପରେ, ସମୀକ୍ଷା ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଛି । ଗୋଟିଏ ବ୍ୟବସ୍ଥା ହେଉଛି ଯେ ଯଦି ଏହା ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ ହୋଇନଥାଏ ତେବେ କେବଳ ପକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ସୂଚନା ବ୍ୟତୀତ ଏବଂ ଆବଶ୍ୟକ ହେଲେ ପରିବର୍ତ୍ତନର ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପରେ ପୁନଃ ଶୁଣାଣି ହେବା ବ୍ୟତୀତ ଏହାକୁ ବିନା କୌଣସି ଔପଚାରିକତାରେ ମୁକ୍ତ ଭାବରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କିମ୍ବା ସଂଶୋଧନ କରାଯାଇପାରିବ କିମ୍ବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇପାରିବ । ଅନ୍ୟଟି ହେଉଛି ଯେ ସ୍ୱାକ୍ଷର ପରେ, ତଥାକଥିତ ଭାବରେ ଏକ ସଠିକ୍ ସମୀକ୍ଷା ଦେୱାନୀ ମାମଲାଗୁଡିକରେ ରୁହେ କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଫୌଜଦାରୀ ମାମଲାରେ ନୁହେଁ; କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଏହି ସମୀକ୍ଷା ରହିଥାଏ, ତାହାକୁ କେବଳ ଅତି ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଆଧାରରେ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଏ । କିନ୍ତୁ ଏହି ମାମଲାରେ, ଜଣେ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଦେହାନ୍ତ ହୋଇଛି ଏବଂ ସେହି କାରଣରୁ ସେ ତାଙ୍କର ରାୟର ସମୀକ୍ଷା କରିପାରିବେ ନାହିଁ - କେବଳ ଏହି ଭିତ୍ତିରେ

1953

ସୁରେନ୍ଦ୍ର ସିଂହ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ବୋଷ

ଏହା ରାୟର ବୈଧତା ଉପରେ ପ୍ରଭାବ ପକାଏ ନାହିଁ ଯାହା ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ହୋଇଛି । ଏହି କାରଣରୁ, ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇ ନଥିବା ଓ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇନଥିବା ଏବଂ ସେସବୁ ହୋଇଥିବା ରାୟଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ପାର୍ଥକ୍ୟ ରହିଛି । ପୂର୍ବ ମାମଲାରେ, ପରିବର୍ତ୍ତନ ଅଦାଲତ ବାହାରେ ହୋଇଥାଏ । ଏହା ଏକ ନ୍ୟାୟିକ କାର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ । ଏହା ଏକ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିବା ପ୍ରକ୍ରିୟାର କେବଳ ମାତ୍ର ଏକ ଅଂଶ ଅଟେ; ଏହା ମଧ୍ୟ ଖୋଲା ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଭାବନାର କୌଣସି ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ସାର୍ବଜନୀନ ଘୋଷଣା ନୁହେଁ ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ ଏହା କୌଣସି "ରାୟ" ନୁହେଁ ଯାହା ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ନିଆଯାଇପାରିବ । କିନ୍ତୁ ଶୁଣାଣି ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାରେ, ପକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ସୂଚନା ନଦେଇ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଖୋଲା ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଯଦି କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୁଏ ନାହିଁ, ତେବେ ଏପରି କିଛି ଅଛି ଯାହା ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଏବଂ ନିର୍ଣ୍ଣାୟକ ଏବଂ ଯାହା ଉପରେ ତୁରନ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ନିଆଯାଇପାରିବ । ପାର୍ଥକ୍ୟଟି ଏହା ଅଟେ । ଗୋଟିଏ ମାମଲାରେ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଏକ ରାୟର ଚିଠା ତାଙ୍କ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଉପସଂହାର ଅଟେ ନା ପରିବର୍ତ୍ତନ ସାପେକ୍ଷ ଥିବା କେବଳ ଏକ ଅସ୍ଥାୟୀ ମତ ଅଟେ- ତାହା କେହି ଜାଣି ପାରିବେ ନାହିଁ, ଏବଂ ଏହାର ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବା ମଧ୍ୟ ସାର୍ବଜନୀନ ନୀତି ବିରୁଦ୍ଧରେ ହେବ । ଦ୍ୱିତୀୟ ମାମଲାରେ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ସର୍ବସାଧାରଣରେ ତାଙ୍କର ମତ ଘୋଷଣା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ତେଣୁ ପକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ସୂଚନା ନଦେଇ ଏବଂ ଆବଶ୍ୟକ ସମୟରେ ସେମାନଙ୍କୁ ନୂତନ ଭାବରେ ନ ଶୁଣି ଏହାକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିପାରିବେ ନାହିଁ; ଏବଂ ଯଦି କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ନ ହୁଏ ତେବେ ରାୟ ବଳବତ୍ତର ରହିବ । ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ଆମର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ନିର୍ଣ୍ଣୟର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଏବଂ କେବଳ ଯୁକ୍ତିର କିଛି ଅଂଶର ଯୋଗ କିମ୍ବା ବିୟୋଗ ନୁହେଁ ।

ଆମର ଉପସଂହାର ହେଉଛି ଯେ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି କିଡ୍ୱାଇ 5 ଜାନୁଆରୀ, 1953 ରେ ଯେଉଁ ରାୟ ଦେବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ, ତାହା ଏକ ବୈଧ ରାୟ ନଥିଲା କାରଣ ଖଣ୍ଡପୀଠର ଅନ୍ୟ ସଦସ୍ୟ ଏହା ପ୍ରଦାନ କରାଯିବା ପୂର୍ବରୁ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିଲେ ।

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶ ଯାହା ଏହାକୁ ନିଜର ରାୟ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇଥାଏ, ତାହାକୁ ବାତିଲ କରିଦିଆଯାଇଛି । ଯେହେତୁ ଆବେଦନ ଏବଂ ନିଶ୍ଚିତକରଣ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ଶୁଣାଣି କରୁଥିବା ବିଚାରପୀଠଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ବୈଧ ରାୟ ପ୍ରଦାନ

କରିବା ଆଉ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ, ତେଣୁ ଆମେ ପୁନର୍ବାର ଶୁଣାଣି ଏବଂ ଉପଯୁକ୍ତ ରାୟ ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ମାମଲାକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ପଠାଉଛୁ ।

1953

ସୁରେନ୍ଦ୍ର ସିଂହ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ବନାମ

ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ବୋଷ

1953. ନଭେମ୍ବର 23 । ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ବୋଷ୍- 25 ମଇ, 1953 ରେ ଜାରି ହୋଇଥିବା ସ୍ଥଗିତାଦେଶ ଏବେ ସ୍ୱତଃ ବ୍ୟୟିତ ହୋଇଯାଇଛି । ଫାଶୀ ଦଣ୍ଡାଦେଶ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ କାରଣ ଆବେଦନର କୌଣସି ବୈଧ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନାହିଁ ଏବଂ କୌଣସି ବୈଧ ନିଶ୍ଚିତକରଣ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ କରାଯିବା ସମୟରେ ଏହା ଯେଉଁଭଳି ସ୍ଥିତିରେ ଥିଲା, ଏବେ ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି ସ୍ଥିତି ରହିଛି । ଦ୍ୱିତୀୟ ଏବଂ ତୃତୀୟ ଆବେଦନକାରୀ ଜାମିନ ସର୍ତ୍ତ ଅନୁଯାୟୀ ନିଜକୁ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିକଟରେ ଆତ୍ମ ସମର୍ପଣ କରିବେ କାରଣ ସେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହି ସ୍ଥାନକୁ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଛନ୍ତି ଯେପରି ସେମାନେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିବା ସମୟରେ ଥିଲେ ।

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ପ୍ରତିନିଧି: *ନୌନିତ୍ ଲାଲ୍* ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ତରଫରୁ ପ୍ରତିନିଧି: *ସି. ପି. ଲାଲ୍* ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ। ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ।"

ଭାଷାନ୍ତର :

ଅମରେଶ୍ୱର ମିଶ୍ର, ଅନୁବାଦକ,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।